

foretage mindre Ændringer i Forslaget. Det har fundet det naturligt, at de Kongetiender, der visse Steder ere henlagte til Lønning for Præsterne, og som derved ganske have faaet samme Præg som Præstetienden, maa kunne omsættes og afløses samtidig med den, og det har ikke fundet det rigtigt at fastholde den Bestemmelse i Forslaget, at de ved Afsløsningen indbetalte Kapitaler, Renter og Afdrag skulde frugtbargjøres ved Opkjøb af Landkreditforeningsobligationer, da Staten derved vilde blive hindret i at anbringe disse Penge paa den til enhver Tid hensigtsmæssigste og fordelagtigste Maade.

Man har overveiet, hvorvidt man i Overensstemmelse med Udvalgsflertallet i 1871—72 burde undlade at give Loven Anvendelse paa Fæstegodsjet; men man er kommen til den Overbevisning, at det vilde være uheldigt at beholde Præstetienden paa enkelte Godser, naar man afskaffede den i hele det øvrige Land, og man har ikke fundet Anledning til at stille Godseierne, der kan siges i Virkeligheden at svare Præstetienden af deres Fæstegods, ringere end andre Tiendeydere. De nuværende Fæstere ville jo efter Forslaget ikke være tvungne til at gaa ind paa en Afsløsning, men behøve kun at gjøre det, naar de kunne faae det ordnet med Godseieren paa en saadan Maade, at de se deres Regning derved.

Den Del af Betænkningen, som vedrører Tiendens Værdi, er kun betingelsesvis tiltraadt af Erikstrup og N. Nielsen, der med Henblik paa Tiendens Oprindelse finde, at Afsløringssummen burde sættes betydeligt lavere og for Smaarebjetstiensens Vedkommende efter nærmere bestemte Regler helt bortfalde; men da den høitværede Finansministers Udtalelser ved Forslagets 1ste Behandling tillige med Forhandlingerne i Udvalget har lært os, at det foreslaaede sandsynligvis er det laveste, der kan være Spor af Udfigt til at samle de forskellige Anskuelser om, og da vi anse Forslaget, som det med de af Flertallet foreslaaede Ændringer vil blive, for et Gode fremfor det Bestaaende, have vi foreløbig sluttet os dertil med Forbehold af en paa senere Trin fri Stilling, hvis Forhandlingerne vise, at der kan være Haab om Afslutning i den antydede Retning.

I Henhold til disse Betragtninger anbefaler Flertallet de nedenfor stillede Ændringsforslag.

Mindretallet (Gad og Steffensen) kan ikke tilraade det foreliggende Lovudkast fremmet, da det efter vor Formening maa undergives en gjenmeegaende Samarbejdelse, forinden det kan skjønnes brugbart som Grundlag for videre Forhandling. Man kan vistnok om end af andre Grunde tiltræde Flertallets Formening om det Usikkelige i, at den Del af

den nuværende saakaldte Tiendeydelse, som er Vederlag for Præstetienden, afløses af en Kapitalsum, der udbetales eller dog amortiseres i en vis ikke altfor lang Periode f. Ex. i 28 Aar eller maaste i 41 Aar, hvilket med en Rentesod af 4 pCt. svarer til 6 eller 5 pCt. i aarlig Rente og Afdrag; men man skjønner forøvrigt ikke rettere, end at de Grunde, som tale for en Afsløsning af Præstetienden, i alt Væsentligt og med samme Styrke ramme Tiendeydelsen i det Hele, altsaa ogsaa den, som er Vederlag for Kirke- og Kongetiende. Naar der røres ved Forholdet, maa man derfor principielt erklære sig for en almindelig Tiendeafsløringslov. Smidlerid skal Mindretallet ikke afgjort væge sig ved først at gaa med til en særlig Afsløringslov for Præstetienden alene, saafremt det virkelig skulde vise sig, at Flertallets Formening er rigtig, at en saadan er meget lettere at gennemføre end en almindelig Lov. Derimod maa man fastholde, at de samme Grundbetragtninger anvendes ved den specielle Lov som ved den almindelige, og man kan derfor paa ingen Maade indrømme saakaldte Sempeller eller saakaldte Billighedsøhenryn bragte til Gylldighed i en Afsløringslov for Præstetienden, hvilke man ikke drifter sig til — idetmindste foreløbig — at indføre paa en Afsløringslov ogsaa for de andre Tiendebesels Vedkommende.

Grundlaget for enhver Tiendeafsløringslov maa efter Mindretallets Formening være en Afsløringslov, som er en virkelig Erstatning af Værdens Værdi, saaledes som denne foreligger gjennem faste og uomtøvede Rendsgjerninger. Man kan derfor finde en Beregning af Værdien efter de 24 sidste Aars Kapitelstart, med Udskydelse af de to højeste og de to laveste Aar, antagelig, efterdi denne Beregningsmaade har en vis Svæb, men man kan ikke indgaa paa en Bestemmelse som den, at det saakaldte Opmaal ikke kan komme med i Beregningen. Hvor Opmaal er fastsat, hvor det kontraktmæssig skal svares af Tiendeyderen og altsaa retselig tilkommer Tiendeieren, vilde Opmaalets Udskydelse af Beregningen være en Gave til den Første paa den Sidstes Beføstning, hvor til der ikke findes nogen sand Grund, og hvor Opmaal ikke er saaledes fastsat, bliver der ikke Tale om at medtage noget saadant under Opjøvelsen.

Stal Tiendeieren tvinges til at lade sin Tienderet omsætte til en fast Pengeafgift, maa der til Gjengjæld for det temmelig firkte Tab af Indtægt i en noget nærmere eller fjernere Fremtid ogsaa tilstaa ham den Fordel, at hans Kapital virkelig frigjøres for ham. Den Afgiftspligtige kan derfor ikke beholde Frihed til efter Lykke at afløse sin aarlige Ydelse eller ikke. Ex. det en afgjort Fordel for Tiendeyderen — hvilket indrømmes — at faae sin aarlige Ydelse i Korn in natura eller efter Kapitelstart omsat til Pengeafgift, maa han ogsaa finde sig i, at Afgiften